

Sygn. akt: I C 324/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2022 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa M. G.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda M. G. na rzecz pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 917,00 zł (słownie: dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 324/22

UZASADNIENIE

Powód – M. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. M. G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanego – (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 2.244,44 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30 listopada 2021 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 18 listopada 2021 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do poszkodowanego T. G. i Ż. W.. Na skutek uszkodzenia pojazdu w przedmiotowym zdarzeniu, poszkodowany zmuszony został ponieść koszty naprawy, które zgodnie z załączoną do pozwu fakturą VAT wyniosło 21.430,79 złotych. W wyniku umowy cesji strona powodowa nabyła wierzytelność przysługującą zbywcy wobec strony pozwanej w związku z przedmiotową szkodą komunikacyjną. Strona pozwana została poinformowana o dokonanych cesjach wierzytelności i nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń w tym zakresie. Wobec powyższego brak jest sporu między stronami co do faktu dokonania skutecznego przeniesienia na stronę powodową wierzytelności objętej pozwem. Tym samym strona powodowa stała się legitymowana czynnie do występowania z niniejszym powództwem.

Powód podkreślił, że strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego dokonała weryfikacji kosztorysu i ostatecznie wypłaciła odszkodowanie z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu w łącznej wysokości 12.875,01 złotych brutto. Poszkodowany nie był uprawniony do odliczenia podatku VAT na pojeździe, dlatego też odszkodowanie winno być wypłacone w kwocie brutto, co nie było kwestionowane przez pozwaną. Ponadto poszkodowany zawarł polisę AC w wariantcie warsztatowym, a rozliczenie szkody nastąpiło na podstawie metody warsztatowej. Niezasadnie zatem pozwana zakwestionowała koszty naprawy. W związku z tym powstała niedopłata z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu w wysokości 2.244,44 złotych.

Powód wskazał, że wymagalność roszczenia ustalił na dzień następujący po wypłacie przez pozwanego częściowej kwoty odszkodowania (30 listopada 2021 roku), w którym to dniu pozwany dysponował już wszelkimi informacjami niezbędnymi do zajęcia merytorycznego stanowiska w sprawie.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że podejmował z powodem rozmowy ugodowe, jednakże bezskutecznie. Podkreślił nadto, że powód nie wykazał zasadności wysokości dochodzonego roszczenia. Zaznaczył także, że podstawą do zawarcia umowy cesji wierzytelności były postanowienia Ogólnych Warunków Ubezpieczeń Komunikacyjnych i postanowień polisy nr (...), na które poszkodowani wyrazili zgodę. Umowa została zawarta w wariantcie A. – warsztat z udziałem własnym wypadkowym w wysokości 1.000,00 złotych.

Pozwany podniósł, że na etapie postępowania likwidacyjnego ustalił wysokość należnego odszkodowania w łącznej wysokości 19.186,27 złotych i kwotę tę pomniejszył o udział własny (1.000,00 złotych) wynikający z warunków zawartej umowy, co powód całkowicie pomija.

Pozwany wskazał nadto, że żądanie powoda zasądzenia odsetek jest bezpodstawne, a jedynym terminem może być chwila wyrokowania.

Powód, w odpowiedzi, złożył pismo procesowe z dnia 4 sierpnia 2022 roku – replikę na odpowiedź na pozew.

Zarządzeniem z dnia 18 sierpnia 2022 roku zarządzono zwrot powyższego pisma.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 listopada 2021 roku doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód osobowy marki H. (...), o numerze rejestracyjnym (...). Pojazd został wyprodukowany w 2017 roku i zarejestrowany pierwszy raz w kraju w dniu 24 września 2020 roku. Stanowił on własność T. i Ż. G..

Powstała w wyniku zdarzenia szkoda miała charakter częściowy i jego naprawa odbywała się u powoda.

Przedmiotowe auto objęte było ubezpieczeniem AC albowiem ubezpieczający – T. G. zawarł umowę ubezpieczenia z (...) S.A. na okres ochrony od dnia 21 września 2020 roku do dnia 20 września 2021 roku. Została ona potwierdzona polisą ubezpieczeniową numer (...). Ubezpieczający wybrał wariant ubezpieczenia AC – Warsztat.

Suma ubezpieczenia - zgodnie z (...) wynosiła kwotę 49.300,00 złotych brutto i stanowiła wartość pojazdu określoną na podstawie notowań zawartych w systemie (...) w dniu składania wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia. Ustalono również udział własny wypadkowy w wysokości 1.000,00 złotych.

Na kolejny okres ochrony, a mianowicie od dnia 21 września 2021 roku do dnia 20 września 2022 roku ubezpieczający – T. G. zawarł umowę ubezpieczenia autocasco z (...) S.A. z siedzibą w W., która została potwierdzona polisą ubezpieczeniową numer (...). Zakres ubezpieczenia również obejmował autocasco – warsztat, zaś suma ubezpieczenia zgodnie z (...) została ustalona na kwotę 47.600,00 złotych brutto i stanowiła wartość pojazdu określoną na podstawie

notowań zawartych w systemie (...) w dniu składania wniosku o zawarcie umowy ubezpieczenia. Ustalono także udział własny wypadkowy w wysokości 1.000,00 złotych.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia polisy numer (...) k. 18 – 19, wydruk OWU k. 21 – 23, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 61 – 62, kserokopia polisy numer (...) k. 98 – 99, wydruk OWU z dnia 10 kwietnia 2021 roku k. 101 - 103 .

W przypadku szkody częściowej, jeśli jej wysokość określana jest w oparciu o faktury i rachunki dokumentujące usługę naprawy uszkodzonego pojazdu, wyposażenia dodatkowego lub wyposażenia specjalnego, odszkodowanie pokrywa koszty naprawy uszkodzeń pozostające w związku przyczynowym ze zdarzeniem, czyli koszt zakupu części zamiennych i materiałów ustalanych na podstawie cen części zamiennych i materiałów o porównywalnej jakości dystrybuowanych w sieciach funkcjonujących poza siecią oficjalnego producenta lub importera pojazdu (zamienniki), nie więcej jednak niż do wysokości cen części zamiennych i materiałów określonych w systemie (...), a jeżeli nie są dostępne, to w dalszej kolejności w (...) S, a potem w (...), a w przypadku braku cen części zamiennych i materiałów o porównywalnej jakości, w wysokości cen oryginalnych części zamiennych i materiałów. Natomiast koszt robocizny ustalany jest w oparciu o stawki za roboczogodzinę stosowane przez warsztat, nie więcej jednak niż wysokości średniej stawki stosowanej przez warsztaty partnerskie działające na terenie, gdzie pojazd był naprawiany (I.1.8ust.3aii,biii OWU). Przy czym na życzenie ubezpieczającego wysokość odszkodowania w zakresie kosztów robocizny mogła być ustalana w oparciu o system kosztorysowania (...), a w przypadku ich niedostępności, to w dalszej kolejności w oparciu (...) S, a potem w DAT – dla wymiaru robocizny i stawki roboczogodziny w wysokości 90,00 złotych (I.1.8ust.4b OWU).

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk OWU z dnia 10 kwietnia 2021 roku k. 102 – 103.

Współwłaściciele uszkodzonego pojazdu upoważnili powoda do wypłaty odszkodowania w związku ze szkodą z dnia 18 listopada 2021 roku.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia upoważnienia k. 51.

W dniu 29 listopada 2021 roku powód, na podstawie systemu (...), sporządził kalkulację naprawy pojazdu H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Koszt naprawy z podatkiem VAT ustalono na kwotę 22.128,88 złotych. Powód przyjął wysokość stawki roboczogodzin na kwotę 187,00 złotych netto.

W dniu 22 grudnia 2021 roku powód wystawił fakturę za naprawę pojazdu H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Opiewała ona na kwotę 21.430,79 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk faktury nr (...) k. 53, wydruk kalkulacji naprawy nr (...) k. 54 – 60.

W dniu 29 listopada 2021 roku pozwany tytułem naprawienia szkody z AC posiadaczy pojazdów mechanicznych wypłacił kwotę 14.418,74 złotych, a następnie na skutek reklamacji powoda ustalił wysokość odszkodowania obejmującego koszty naprawy (części zamienne i robociznę) według kosztorysu na kwotę 20.186,27 złotych. Pozwany zweryfikował fakturę powoda w zakresie stawki roboczogodziny przyjmując kwotę 140,00 złotych netto. W związku z tym w dniu 14 stycznia 2022 roku pozwany wydał decyzję o dopłacie odszkodowania z tytułu ubezpieczenia AC posiadaczy pojazdów mechanicznych w wysokości 4.767,53 złotych brutto. Pozwany potrącił jednocześnie kwotę 1.000,00 złotych, która stanowiła udział własny wynikający z warunków zawartej polisy autocasco.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia pisma z dnia 4 lutego 2022 roku k. 38 – 39, kserokopia pisma z dnia 9 marca 2022 roku k. 36 – 37, decyzja o wypłacie z dnia 14 stycznia 2022 roku k. 40 - 50.

W dniu 8 lutego 2022 roku powód zawarł ze współwłaścicielami pojazdu H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) umowę przelewu wierzytelności.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia przelewu wierzytelności k. 52.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestia odpowiedzialności pozwanej za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 18 listopada 2021 roku, jak również legitymacja czynna, nie była sporna. Powód uzasadnił swoją legitymację wobec pozwanego ubezpieczyciela tym, że nabył wierzycelność o wypłatę odszkodowania, z tytułu naprawy auta uszkodzonego, na podstawie umowy cesji (art. 509 k.c.). Poza sporem było również, że dotychczas pozwany przyznał kwotę tytułem kosztów naprawy kwotę 20.186,27 złotych i wypłacił kwotę 19.186,27 złotych, albowiem potrącił kwotę 1.000,00 złotych, która stanowiła udział własny wypadkowy.

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego zakwestionował wysokość stawki roboczogodziny, którą powód ustalił na kwotę 187,00 złotych netto, zaś pozwany uwzględnił ją do kwoty 140,00 złotych netto.

Zatem należność dochodzona pozwem obejmowała różnicę pomiędzy wysokością stawki roboczogodziny przyjętą przez powoda, a wysokością stawki ustaloną przez pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast § 2 pkt 1 tego artykułu świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Podkreślić należy, że odszkodowanie, o jakim mowa w art. 805 § 2 pkt 1 k.c., nie jest tożsamym z unormowanym w przepisach art. 361 – 363 k.c. Ustawodawca nieprzypadkowo posługuje się tutaj pojęciem „określonego odszkodowania”, a więc ustalonego wedle reguł określonych w umowie ubezpieczenia i ogólnych warunkach ubezpieczenia.

Podobnie stanowi art. 821 k.c., z którego treści wynika, że przedmiotem ubezpieczenia majątkowego może być każdy interes majątkowy, który nie jest sprzeczny z prawem i daje się ocenić w pieniądzu.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z umową dobrowolnego ubezpieczenia autocasco, a nie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu.

W przypadku dobrowolnego ubezpieczenia autocasco bardzo istotnego znaczenia nabierają ogólne warunki ubezpieczenia mające zastosowania do zawartej umowy ubezpieczenia. Ogólne warunki ubezpieczenia autocasco stanowią bowiem integralną część umowy zawartej pomiędzy stronami i określają w sposób wyraźny zakres ubezpieczenia oraz sposób wyliczenia odszkodowania.

W przypadku umowy autocasco świadczenie zakładu ubezpieczeń polega na zapłacie – przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Przy czym zakres odszkodowania precyzuje umowa stron, w tym postanowienia ogólnych warunków umowy, które należy traktować jako część umowy (por. Sąd Najwyższy w wyroku z 21 czerwca 2001 roku, IV CKN 382/00, Monitor Prawniczy z 2003, nr 1, s. 33).

Oceniając zatem wysokość należnego powodowi odszkodowania, należało wziąć pod uwagę zapisy ogólnych warunków ubezpieczenia.

Należy przy tym podkreślić, że w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że ubezpieczający T. G. jako sposób likwidacji szkody wybrał wariant ubezpieczenia – autocasco warsztat (I.3 ust. 4 owu z dnia 10 kwietnia 2021 roku).

Z postanowień ogólnych warunków umowy ubezpieczenia z dnia 10 kwietnia 2021 roku wynikało, że w przypadku szkody częściowej, jeśli jej wysokość określana była w oparciu o faktury i rachunki dokumentujące usługę naprawy uszkodzonego pojazdu, wyposażenia dodatkowego lub wyposażenia specjalnego, odszkodowanie pokrywa koszty naprawy uszkodzeń pozostające w związku przyczynowym ze zdarzeniem. Przy czym koszt robocizny ustalany winien być w oparciu o stawki za roboczogodzinę stosowane przez warsztat, nie więcej jednak niż do wysokości średniej stawki stosowanej przez warsztaty partnerskie działające na terenie, gdzie pojazd był naprawiany (I.1.8ust.3aii,biii OWU). Ponadto na życzenie ubezpieczającego wysokość odszkodowania w zakresie kosztów robocizny mogła być ustalana w oparciu o system kosztorysowania (...), a w przypadku ich niedostępności, w dalszej kolejności w oparciu (...)S, a potem w DAT – dla wymiaru robocizny i stawki roboczogodziny w wysokości 90,00 złotych (I.1.8ust.4b OWU).

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał aby ubezpieczony czy też osoba upoważniona do działania w imieniu ubezpieczającego występowała o taką wycenę kosztów w zakresie kosztów robocizny. Wręcz przeciwnie powód dokonał naprawy pojazdu bez uprzedniego uzgodnienia z pozwanym stawki roboczogodziny, jak również bez uwzględnienia zapisu wynikającego z postanowień owu z dnia 10 kwietnia 2021 roku, z którego wprost wynikała wysokość stawki roboczogodziny – 90,00 złotych.

Zatem brak było podstaw do ustalania przez pozwanego należnego mu odszkodowania w zakresie kosztów robocizny w oparciu o system kosztorysowania.

Powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył fakturę dokumentującą wysokość stawki roboczogodziny na kwotę 187,00 złotych netto oraz kalkulacje naprawy z dnia 29 listopada 2021 roku.

Niewątpliwym natomiast jest, iż strony umowy AC umówiły się na zastosowanie przy obliczaniu odszkodowania „średniej stawki stosowanej przez warsztaty partnerskie działające na terenie, gdzie pojazd był naprawiany (I.1.8ust.3aii,biii OWU)”.

W ocenie Sądu rzeczony zapis jest jasny i precyzyjny, a nadto w żadnym miejscu nie ma mowy o stawkach rynkowych, które mogłyby mieć zastosowanie w przypadku gdyby powód wywodził swoje roszczenie ze szkody likwidowanej w ramach ubezpieczenia obowiązkowego. Powyższe zaś nie są tożsame ze „stawką średnią”. Pierwsza bowiem odwołuje się do pewnej jednostkowej kategorii i jest zależna w zasadzie wyłącznie od woli dwóch stron danej umowy, natomiast druga, powstaje przy odwołaniu się do innych kontraktów tego samego typu, stanowiąc niejako, jak sama nazwa wskazuje, ich uśrednienie. Zatem w przypadku stawki średniej najistotniejszym jest właściwe dobranie poszczególnych składowych, z których następnie wyprowadzana jest przedmiotowa wartość. Tym bardziej, że określenie „średnia stawka” jest obiektywnie weryfikowalne, zwłaszcza przy uwzględnieniu dalszej treści rzeczzonego zapisu oraz okoliczności faktycznych niniejszej sprawy. Omawiany zapis OWU AC wskazuje bowiem na średnią stawkę stosowaną przez warsztaty partnerskie działające na terenie, gdzie pojazd był naprawiany. Powyższe stanowi istotne zawężenie omawianego pojęcia, wyłącznie do pewnej grupy podmiotów o porównywalnym charakterze, co właśnie ma na celu zobiektywizowanie rzeczzonego zapisu. Nie ulega również wątpliwości, iż w przypadku gdy naprawa pojazdu odbywała się w autoryzowanej stacji obsługi, dla ustalenia „średniej stawki”, niezbędnym jest zbadanie tychże stawek funkcjonujących w innych, tego typu warsztatach. Takie zaś ustalenie nie stanowi większego problemu, gdyż ilość tego typu warsztatów występujących na danym obszarze jest ograniczona do kilku bądź kilkunastu punktów. Otrzymanie zaś danych od wszystkich tego typu podmiotów (oczywiście z badanego obszaru) pozwala na „wyciągnięcie” owej średniej stawki, co jest w takim przypadku wartością w pełni obiektywną i jednoznaczną. Nie sposób również określenia „średnia” rozumieć inaczej, niż jako średnią arytmetyczną uzyskanych wcześniej danych, co wprost wynikało nie tylko z rzeczonych zapisów OWU AC, ale także nie sposób przyjąć stosowania jakichkolwiek innych metod (których z resztą sam powód nie wskazał), które w tym przypadku wydają się nieuprawnione i prowadzące wręcz do zniekształcenia ostatecznego rezultatu.

W ocenie Sądu z zaferowanego przez powoda materiału dowodowego w postaci faktury i kalkulacji szkody absolutnie nie wynika aby ustalona przez powoda stawka roboczogodziny w wysokości 187,00 złotych była średnią stawką stosowana przez warsztaty partnerskie działające na terenie, gdzie pojazd był naprawiany. Powód, pomimo zapisów w owu, nie zaferował również w tym zakresie innego materiału dowodowego, z którego w sposób nie budzący wątpliwości wynikałoby, że ustalona przez niego stawka roboczogodziny jest tą średnią stawką albo, że mieści się w przedziale cen stosowanych na lokalnym rynku. Niewątpliwym natomiast jest, że zgodnie z treścią art. 6 kc, to na powodzie spoczywał ciężar wykazania zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było orzec jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1, 1¹ i 3 kpc w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), tj. z dnia 3 stycznia 2018 roku (Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

W przedmiotowej sprawie strona pozwana jest storna wygrywającą proces i poniosła ona koszty celowe w postaci wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 900,00 złotych oraz koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych.

Wobec powyższego zasadnym było orzec jak w punkcie 2 sentencji.